

stěhovati, b) zápis správního výboru z 11. listopadu 1936, který vzal na vědomí (t. j. schválil), že jmenovanému P-ovi bylo nařízeno vystěhovati se z bytu a že, ježto tak neučinil, byla podána žaloba o vyklizení.

V souzené věci jde o opatření služebního bytu ustanovenému hajnému a za tím účelem o vyklizení dosavadního hajného, který byl propuštěn ze služby, ze služebního bytu, z kteréhož se dobrovolně nechtěl vystěhovati, tudíž o úkon řádné správy. K takovému úkonu byl oprávněn správní výbor podle čl. VII pravidel a §§ 847, 1029 obč. zák., jako zmocněnec podílníků anebo, když se správní výbor usnesl na podání žaloby, předseda podle čl. IX dotčených pravidel, ježto byl pověřen provedením usnesení výboru. Podal-li tudíž předseda žalobu, neučinil tak zřejmě vlastním jménem, nýbrž v zastoupení správního výboru, t. j. jeho členů (fysických osob), sdružených pod statutárním názvem »Správa lesa L-ského v L.«, a není tu tedy zmatečnost podle § 477 č. 5 c. ř. s. ani podle §§ 6, 7 c. ř. s.

V odvolání byla však též uplatňována zmatečnost podle § 477 č. 4 c. ř. s., spatřovaná v tom, že o věci nebylo jednáno v síni č. 7 okresního soudu v L., jak bylo ustanoveno na obsílce, nýbrž v síni č. 2, aniž bylo na dveřích síně č. 7 v té příčině nějaké upozornění. Žalovaný nabízel o tom důkaz svědky Dr. F. O., Bedřichem B. a výslechem stran. V odvolacím sdělení bylo poukázáno na to, že žalovaný nebyl v hodinu v obsílce uvedenou ani v síni č. 2, ani v síni č. 7, že soudce v rozhodující době dal v síni č. 7 vyvolati věc zapisovatelem, který žalovaného vyvolával i před síní č. 7 i po celé chodbě, v které je též síň č. 2, avšak marně, neboť žalovaný přišel opožděně již po vynesení rozsudku a zastihl právního zástupce žalobkyně s procesním soudcem a zapisovatelem v síni č. 2, když rozsudek byl již vyhlášen. Odvolací soud místo aby provedl nabízené důkazy, anebo provedl další potřebná šetření, spokojil se »úředním záznamem«, založeným ve spisech, z něhož usuzuje, že věc nebyla vyvolána v jednacím síni č. 7, na níž zněla obsílka, nýbrž na chodbě a v čekárně před jednacím síní č. 7, a že se poté konal rok v síni č. 2. Nehledíc ani na to, že »úřední záznam« není žádným důkazním prostředkem a že nemůže nahraditi provedení důkazů stranami nabízených, je tento záznam obsahově úplně nejasný a nelze ani z něho spolehlivě seznati, zda byla či nebyla věc včas vyvolána v síni č. 7, a zejména, zda žalovaný byl v rozhodující době přítomen v této jednacím síni (Sb. n. s. č. 8460). Řízení, na jehož podkladě se odvolací soud usnesl, je tudíž kusé a nestačí k spolehlivému posouzení a rozhodnutí věci. Bylo se proto v té příčině usnésti, jak ve výroku uvedeno.

Čís. 16325.

K účasti společnosti s ručením omezeným na veřejné obchodní společnosti není potřeba souhlasu ministerstva vnitra podle vlád. nař. 465/1920 Sb. z. a n.

To, že na podnik jednoho společníka společnosti s ručením omezeným jest vedena exekuce vnučenou správou jeho podniku, nepřekáží tomu, aby dotčený společník nemohl přistoupiti za veřejného společníka, pokud jeho jednání neodporuje předpisům zákona o maření exekuce nebo odpůrcího řádu.

(Rozh. ze dne 23. září 1937, R II 320/37.)

Rejstříkový soud zamítl žádost firmy V. A., společnost s ručením omezeným v M. O., Herty A., soukromnice v M. O. a Marie A., soukromnice v M. O., o zápis veřejné obchodní společnosti pod názvem »V. A., společnost s ručením omezeným a spol.« v M. Důvody: Podle výměru okresního úřadu v M. O. ze dne 3. března 1937 nevzal řečený úřad na vědomí opověď firmy »V. A., společnost s ručením omezeným a spol.«, že hodlá provozovati zasilatelství a tovární výrobu přístrojů a součástek patřících do oboru automobilového, dále přívěsných vozů automobilových a správkárnu automobilů po továrnicku, jakož i obchod se zbožím firmou vyrobeným a s veškerým ostatním zbožím patřícím do oboru automobilového a podobných oborů se stanovištěm v M. O., a zakázal snad započatý provoz podniku, a to z těchto důvodů: V témže stanovišti provozuje opověděné živnosti již firma »V. A., společnost s ručením omezeným«. Všechny živnosti posledně jmenované firmy byly usnesením okresního soudu v M. O. ze dne 19. února 1937, č. j. E IX 615/37, zabaveny vnučenou správou. Nelze proto pro totéž stanoviště jiné firmě povolití tytéž živnosti, a mimo to by takové povolení zřejmě mařilo výkon povolené exekuce, takže jest tu překážka co do provozovacího místa i co do živnosti samé ve smyslu § 13 živn. ř. Možnému odvolání výměru dotčeného úřadu nebyl přiznán odkládací účinek v zájmu veřejném, aby bylo zamezeno trestní činnosti maření exekuce. Žádaný zápis nelze však povolití též proto, že firma »V. A., společnost s r. o.« nemá ve své společenské smlouvě v příčině předmětů podnikání ustanovení, že společnost jest oprávněna vstupovati do jiných podniků se stejným neb podobným předmětem podnikání, nebo nové podniky spolutvořiti jako společnice. Protože rozšíření předmětu podnikání u společnosti s ručením omezeným podléhá schválení ministerstva vnitra a zúčastněných ministerstev, nelze v souzeném případě povolití žádaný zápis nové firmy veřejné obchodní společnosti do obchodního rejstříku bez předchozího souhlasu ministerstva vnitra. Rekursní soud potvrdil napadené usnesení.

Nejvyšší soud uložil rejstříkovému soudu, aby o opovědi dále jednal a znovu o ní rozhodl, nehledě k důvodům, z nichž opověď zamítl.

Důvody:

Stěžovatelé právem vytýkají, že se rekursní soud neobíral vývody rekursu, pokud směřovaly proti názoru prvního soudu, že zápis nelze povolití proto, a) že firma V. A., společnost s ručením omezeným, nemá ve společenské smlouvě ustanovení, že jest oprávněna do jiných podniků

vstupovati nebo je spolutvořiti jako společnice, b) že bez předchozího souhlasu ministerstva vnitra nelze povolití rozšíření podniku, a že se rekursní soud obíral jen důvodem c), že totiž okresním úřadem nebyla opověď vzata na vědomí se zřením na to, že v témže stanovišti provozuje opověděné živnosti firma V. A., společnost s ručením omezeným, a že všechny její živnosti jsou zabaveny a stíženy vnučenou správou, a že by žádané povolení zřejmě mařilo výkon exekuce. Co do důvodů pod a), b), jde vesměs o řešení otázek právních, které může rozřešiti nejvyšší soud bez zřetele na to, že tak neučinila druhá stolice.

Důvod pod a) uvedený však neobstojí, poněvadž společenská smlouva v odstavci 7. d), mluví o možné účasti společnosti V. A. na podnicích a obchodech třetích osob, a vyžaduje k platnosti jednohlasného usnesení valné hromady. Tuto závažnou skutečnost zřejmě přehlédl první soud, ač byl připojen protokol o mimořádné valné hromadě společnosti ze dne 29. ledna 1937, podle něhož byl návrh na přistoupení společnosti V. A. k nově zakládané společnosti jednohlasně přijat. Bude věcí přezkumu prvního soudu, zda předložený protokol — patrně jeho opis — je postačitelny doklad, a zda tu nešlo o změnu společenské smlouvy, k níž by bylo podle § 49 zák. č. 58/1906 ř. z. potřebí zřízení notářské listiny.

Důvod uvedený pod b) není zřejmě případný. První soud měl tu patrně na mysli vládní nařízení ze dne 27. července 1920, č. 465 Sb. z. a n., avšak v souzeném případě nešlo ani o zápis nové společnosti s ručením omezeným, ani o zvýšení kmenového kapitálu nebo o přenesení cizozemské společnosti do tuzemska ve smyslu § 2 řečeného nařízení.

Jinak zkoumá rejstříkový soud samostatně, zda jsou splněny zákonné podmínky pro navrhovaný zápis, při čemž označení předmětu podniku nemůže býti v rejstříku jiné než označení vzaté na vědomí nebo schválené živnostenským úřadem, a tento soulad nutno dokázati živnostenským listem (rozh. č. 1122, 10139, 12135, 12543 Sb. n. s.). K tomu konci je rejstříkový soud oprávněn uložití opovídateli, aby předložil potřebný doklad o tom, zda jest oprávněn provozovati ohlášený předmět podniku. Ze spisů není zřejmé, zda rejstříkový soud uvedený postup zachoval, zejména když bylo vytýkáno, že výměru okresního úřadu bylo odporováno.

Pouze to, že v době rozhodnutí prvního soudu byla vedena exekuce vnučenou správou na podnik jednoho z veřejných společníků, t. j. na podnik firmy V. A., společnost s ručením omezeným, není ještě samo podle zákona překážkou, aby takto postižený nemohl přistoupiti za veřejného společníka — jeho osobní dispozice není tím omezena —, ovšem pokud by jednání jeho nebylo v rozporu s předpisy zákona o maření exekuce anebo s předpisy odpůrčího řádu. Tím jest odňata půda i závěrům rekursního soudu o možnosti, že by žádaný zápis neodpovídal právnímu řádu a skutečnému stavu a že by uváděl veřejnost v omyl, pro kteréžto závěry není ostatně ani ve spisech dostatečný podklad.

Bylo proto zrušiti napadené usnesení a zároveň i usnesení prvního soudu a vrátiti věc prvnímu soudu k dalšímu řízení. Věcí prvního soudu bude, aby podle toho, co uvedeno, přezkoumal znova opověď a provedl potřebná další šetření, zda opověď vyhovuje zákonu, a při tom také přihlédl k tomu, zda uváděné údaje o předmětu podniku »továrnická výroba . . . , správkárna automobilů po továrnicku . . .« odpovídá skutečnosti, a zda proti znění nové firmy není s hlediska čl. 20 obch. zák. závady, ježto v jejím sídle jest odštěpný závod podobného znění firmy A. V., společnost s ručením omezeným, a poté znova o věci rozhodl.

Čís. 16326.

Předpis § 51, odst. 1, vyr. ř. nerozšiřuje pojem švagrovství vytčený v § 40 obč. zák.

Úmrtí jednoho z manželů nemá v zápětí zánik švagrovského poměru mezi pozůstalým manželem a příbuznými zemřelého manžela.

Hlas otce zemřelé první manželky manžela vyrovnací dlužnice se nepočítá za předpokladů vytčených v § 51 vyr. ř. při výpočtu většiny pohledávek, hlasuje-li pro vyrovnání.

(Rozh. ze dne 23. září 1937, R II 438/37.)

Soud první stolice potvrdil zemědělské vyrovnání, uzavřené při vyrovnacím roku dne 28. dubna 1937 mezi dlužnicí Marií V., rolnicí v B., a jejími věřiteli. Rekursní soud k rekursu vyrovnací věřitelky odepřel potvrzení uvedeného zemědělského vyrovnání. Důvod y: Stěžovatelce nutno přisvědčiti v tom, že vyrovnací komisař nepokládá poměr mezi Josefem S. a manželem vyrovnací dlužnice za švagrovství, neprávem přiznal Josefu S. hlasovací právo, ač stěžovatelka je popřela, resp. že neprávem jeho hlas počítal při výpočtu potřebné většiny pro vyrovnání. Za švagrovství jest však podle ustanovení § 51, odst. 1, vyr. ř. pokládati i poměr, který není podle § 40 obč. zák. švagrovstvím, neboť vyrovnací i konkursní řád stanoví je v rozsahu daleko širším, jak vyplývá ze slov § 51, odst. 1, vyr. ř. »a osoby, které jsou s dlužníkem nebo jeho manželem příbuzny nebo sešvagřeny«. Vyrovnací dlužník jest podle § 2, odst. 2, vyr. ř. povinen již v seznamu jmění připojeném k vyrovnacímu návrhu, a to při dlužích, poznamenati kromě důvodu vzniku a přesných adres věřitelů též to, zda a v kterém stupni je s ním věřitel příbuzný či sešvagřený. Vyrovnací komisař jest pak povinen z úřední moci zkoumati, zda věřitel, který přihlásil svou pohledávku, jest osobou dlužníkovi blízkou, zejména hlasují-li blízcí příbuzní pro vyrovnání, nemají jejich hlasy zásadně býti počítány (§ 51, odst. 1, vyr. ř.). Bylo proto Josefa S., otce první manželky manžela vyrovnací dlužnice, pokládati za osobu podle § 51, odst. 1, vyr. ř., která je s manželem vyrovnací dlužnice sešvagřena, a neměl proto býti jeho hlas počítán při výpočtu potřebných většin, hlasoval-li pro přijetí vy-